

Psí záchrannáčky

Báječný pes

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Psí záchranářky

Báječný pes

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Daphne Mapleová
Psí záchranářky – Báječný pes – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Pší záchranářky

Psí záchranářky

Báječný pes

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Nažhavila jsem počítač a našla si zmíněné stránky. Domovská stránka byla nová, vyvedená tučným písmem a ozdobená roztomilými kresbičkami psů. Neviděla jsem na tom nic špatného, ale jen do chvíle, než jsem začala číst.

Jak víte, že se můžete spolehnout na lidi, kterým svěříte svého psa? Určitě si tuhle otázku kladete vždycky, když ho zavedete do nového prostředí a důvěřujete těm, kdo se o něj starají. A pokud svého psa svěříte do rukou mladým a nezkušeným pečovatelům, máte pádný důvod k obavám. Proto Psí ráj nabízí něco, co je v Roxbury Parku naprostou novinkou: kvalifikované profesionály, kteří se o vašeho mazlíčka zodpovědně postarají. Zaručujeme, že váš pes bude v bezpečí a bude šťastný. A navíc – díky naší webkameře se na něj můžete kdykoli podívat v akci a přesvědčit se, že se mu dostává té nejlepší péče! Psí klub v Psím ráji vám v tomto směru zaručí naprosto klidnou mysl právě díky kvalifikovaným profesionálům! A o to nám jde především!

Přečetla jsem si to dvakrát a žaludek se mi rozbouřil. Tohle už byl jasný útok na náš psí klub!

Věnováno Eric

1. kapitola

„Tak ahoj zítra, Taylor,“ zavolala na mě kamarádka Rachel, když jsme se po vyučování všichni vyhrnuli na chodbu. Zamávala jsem jí, prodrala se okolní vřavou ke své šatní skříňce a otevřela ji.

Svým způsobem jsem si ještě pořád na novou školu v Roxbury Parku zvykala. Ostatně jako každý z naší třídy, protože jsme všichni letos začali sedmý ročník a byli na této střední škole nejmladší. Ale pro mě to byl navíc první rok v novém městě a já jsem se sama nestačila divit, jak rychle se Roxbury Park stal mým

domovem. Ještě do prázdnin jsme bydleli v Severní Karolíně v Greensboro, a když nám táta oznámil, že se odtamtud budeme stěhovat do státu Illinois, protože mu jeho bývalá spolužačka z právnické fakulty nabídla práci ve své firmě, brečela jsem kvůli tomu jak želva celé dny. Měla jsem zkrátka pocit, že se mi zhroutil svět. Ale neuplynuly ani dva měsíce a já zjistila, že život v novém městě je stejně fajn jako v tom starém, možná ještě lepší. Ukázalo se, že Roxbury Park je pěkné a příjemné místo. Hned jsem se skamarádila se dvěma báječnými holkami a díky nim jsem se stala i hrdou spoluzakladatelkou psího klubu ve zdejším psím útulku. Co víc bych si mohla přát?

„Bezva tričko,“ ozvalo se za mnou posměšně. Ani jsem se nemusela otáčet a hned jsem věděla, že ta poznámka přiletěla od Brianny Chenové. To tričko bylo úplně normální – růžové.

Ano, tohle byla jediná věc, která mi tu kazila můj nový život: Brianna a její věčné otravování. Začalo to před pár týdny: jednou šlo o štiplavou rádoby vtipnou poznámku, jindy mě před ostatními shodila nějak jinak. Já si pořád myslela, že ji to

přejde a najde si jinou oběť. Jenže všechno se naopak zhoršovalo.

Nadechla jsem se a otočila se k ní. Brianna byla Asiatka s dlouhými vlasy a snědou pletí a vždycky chodila oblečená podle poslední módy. Dnes si na sebe vzala tříčtvrteční džíny, lesklé černé tričko a sandály z tenkých stříbrných pásků, ve kterých by se mi po deseti minutách udělaly puchýře.

„Hele, ty nová, tam u vás holky ještě pořád nosí růžová trička?“ zeptala se, jako by o nic nešlo. A dala si záležet, aby vyslovila výraz „ty nová“ jako název nějaké hnusné kožní nemoci.

„No jo,“ odpověděla jsem. Nikdy jsem nevěděla, jak na její útoky reagovat. Jak chcete hájit růžovou, když vůbec nechápete, co je na té barvě špatného?

Brianna zvedla obočí a nakrčila nos, čímž asi chtěla dát najevo, že už jen z pouhé blízkosti mého růžového trička asi dostane vyrážku. „Možná bys ho už měla odložit, když bydlíš tady,“ dodala a zastrčila si pramen hladkých vlasů za ucho. „Darovat ho třeba nějakému prckovi z první třídy.“

Opět jsem nevěděla, co na to říct, ale bylo to

jedno, protože Brianna se otočila na podpatku a odcházela se spokojeným úsměvem.

Podívala jsem se na své tričko, mělo takovou tu jasnou žvýkačkovou barvu, a snažila jsem si namluvit, že ho budu nosit i nadále, že nedovolím, aby mi ho Brianna zošklivila. Ale v hloubi duše jsem věděla, že se tak právě stalo a že si ho už víc-krát do školy nevezmu. Což bylo hloupé, protože jsem ho fakt měla ráda – dala mi ho moje sestra Jasmína s tím, že moc pěkně ladí s mou pletí a černými vlasy. Ale mám spoustu dalších triček a stejně se už blíží podzim a chladné počasí.

„Můžeme jít?“

Tentokrát jsem se usmála, neboť hlas za mými zády už patřil někomu jinému. „Jasně,“ odpověděla jsem, zavřela skříňku a hodila si batoh přes rameno. Uviděla jsem veselý obličej Saši, své nejlepší kamarádky. Stála za mnou, z hnědého ohonu se jí uvolnilo několik neposlušných pramenů a netrpělivě si pohrávala s řemínkem svého batohu.

„Stavíme se pro Kim,“ dodala. „Šla za panem učitelem Martinem kvůli tomu zítřejšímu testu, tak jsem jí řekla, že se s ní sejdem u její skříňky.“

„Něco se děje?“ zeptala jsem se, když jsme vykročily tím směrem. Kim byla třetí z našeho trojlístku nejlepších kamarádek a někdy zápolila s učením. Patřila k nejbystřejším lidem, které jsem znala. Pokud šlo o psy, byla naprostý génius, ale škola a učení jí vždycky zabraly hodně času a z písemek mívala strach. Její rodiče a starší bratr Matt se jí snažili pomáhat, ale tím jí to spíš ještě všechno komplikovali.

„Myslím, že se ho chtěla ještě přeptat, co se má naučit,“ mínila Saša. Našlapovala zlehka a půvabně; dalo by se říct, že chodí jako tanečnice.

„Dobrý nápad,“ přitakala jsem. Zabočily jsme za roh a už jsme u skříňky uviděly Kim, jak si ukládá do batohu hromádku učebnic.

„To je budeš všechny potřebovat?“ zeptala se Saša žertem.

Kim se usmála, ale její zelené oči zůstaly vážné. „Včera jsem si ve škole zapomněla biologii, tak si dnes raději vezmu všechno,“ vysvětlila, zapnula batoh a div se nezlomila, když ho zvedla. „No dobře, možná bych tu mohla něco nechat,“ usoudila, zase batoh rozepnula a do skříňky vrátila dvě knížky. „Máme zpoždění?“

Protože vyučování skončilo, mohla jsem už bez obav vyndat mobil. Podívala jsem se, kolik je hodin. „Je to v pohodě,“ uklidnila jsem ji. „Máme být v útulku až za dvacet minut.“

„To nám bohatě stačí i k vyzvednutí psů,“ dodala Saša a pak jsme vyšly ze školy do slunečného dne. Vzduch byl svěží a voněl padajícím listím a čerstvě posekanou trávou.

„Tak já zajdu pro Humphreyho a Polárku, jo?“ řekla Kim.

Saša, která měla na starost denní rozvrh našeho psího klubu, seznam našich stálých zákazníků a také vyřizovala telefonáty od nových zájemců, souhlasně přikývla. „Ano. Taylor vyzvedne Guse a já přivedu Coco a Tlamku.“ Když vyslovila to poslední jméno, úplně zářila štěstím. A kdo by se na ni mohl zlobit? Tlamka byl původně jedním z pejsků v útulku, kde jsme se Sašou a Kim pracovaly na roční dobrovolné brigádě, protože každý z nás sedmáků dostal ve škole za úkol najít si v našem městě nějakou užitečnou práci a někde pomáhat. My tři jsme si vybraly psí útulek. Měly jsme moc rády všechny tamější pejsky, ale Saša si obzvlášť oblíbila Tlamku,

chundelatého bílého kavašona, který byl skoro slepý – i když byste to na něm možná nepoznali, protože uměl parádně hrát frisbee a vyčenicat každý psí pamlsek na kilometr daleko! Byly jsme nadšením úplně bez sebe, když se Sašina maminka, která úzkostlivě dbala na pořádek a čistotu, nakonec nechala uprosit a splnila Saše její velký sen o vlastním pejskovi. Vzaly si Tlamku z útulku, ale pejsek tam samozřejmě i nadále chodil do odpoledního klubu, aby se mohl vydovádět se svými kamarády.

„Tak se sejdeme za pět minut,“ připomněla Kim. To už jsme byly na rohu Tržní ulice, kde jsme se vždycky rozdělily a šly vyzvednout své svěřence. Kim zamířila dál po Tržní, Saša odbočila k domovu a já na opačnou stranu pro Guse.

S tím báječným nápadem založit v útulku odpolední psí klub přišla Kim. A zakrátko nás napadlo nabídnout majitelům pejsků, kteří pracují až do večera, že jejich miláčky samy vyzvedneme přímo u nich doma a do klubu je odvedeme. Psí útulek bojoval s finančními problémy a někteří lidé, jako například Kimini sousedé, manželé Croninovi, zase řešili jinou potíž: bývali až do večera v práci a ne-

dařilo se jim najít někoho, kdo by jejich roztomilého baseta Humphreyho odpoledne pořádně vyvenčil. A Kimin nápad založit odpolední školku pro psy vyřešil obojí. Majitelé psů mohli své čtyřnohé miláčky do klubu buď sami přivést, nebo jsme pejsky za malý poplatek vyzvedávaly z domu samy. V obou případech pak psi strávili dvě hodiny radovánek a pohybu v útulku. Pohráli si, útulek získal potřebné peníze a my tři jsme si mohly dvakrát týdně užívat krásných chvil s pejsky. Takže všichni jsme na tom jen získali!

Otočila jsem klíčem v zámku, vešla do předsíně a hned jsem uslyšela Gusovy přibíhající tlapky i jeho radostné supění.

„Ahoj, mazlíku,“ přivítala jsem se s ním a pohladila ho po hebké hlavě. Gus byl čokoládově hnědý labrador a vypadal jako pes, který se neustále usmívá. Připnula jsem mu k obojku vodítko a vyrazili jsme.

Šli jsme ulicí a mírný vítr si pohrával s mými tenkými copánky. Nechala jsem si je zaplést minulý víkend a každý z nich byl na konci ozdobený stříbrným nebo zlatým korálkem. Naštěstí jsem ne zvolila

růžovou, nechávám si totiž dělat tenhle účes jednou za pár měsíců a vydrží mi dlouho.

Gus mi rozverně poskakoval po boku a očividně se radoval, že je venku. S vyzvednutými pejsky jsme se pak vždycky scházely v parku pro psy, kde jsme jim dopřály chvíli na to, aby se mohli proběhnout a pohrát si, než přijdou do útulku. Byli tam pak klidnější. Hlavně když jsme tam mívaly ještě Sierru, velkého křížence německého ovčáka, která oplývala nadbytkem nezkrotné energie. I když jsme vyzkoušely všechno možné, abychom ji zklidnily, aby si mohla hrát s ostatními psy, nakonec jsme bohužel zjistily, že se prostě do našeho klubu nehodí. Její majitelé to pochopili a celá záležitost nám hodně pomohla v tom, abychom se poučily, jaké psy dokážeme zvládnout.

V klubu došlo ještě k dalšímu problému, když jsme přijaly zhýčkanou pudlici jménem Clarabella, jejíž panička nechtěla, aby si pes seabeměně ušpinil skvěle ostříhanou a upravenou srst. K čemuž samozřejmě došlo, když si psi hráli po deštivém dni na dvoře. Majitelka Clarabelly z toho pochopitelně radost neměla... V té době jsme začaly i s naším

blogem. Napsaly jsme tam, co naši psi v klubu dělají, aby případní zájemci přesně věděli, kam své miláčky přihlašují. Texty psala Kim a já je doplňovala fotografiemi. Fotografování je mým velkým koníčkem, Saša zase miluje tanec a Kim je rozená zaříkávačka psů.

Prošli jsme Hlavní třídou, minuli restauraci, která patří Kiminým rodičům, cukrárnu a obchůdek uměleckých řemesel a Gus zrychloval tempo. Blížili jsme se k útulku a on to věděl. Psi už teď byli na program v klubu zvyklí, takže jsme se nemusely zastavovat v parku a šly jsme s nimi rovnou do útulku a park jsme využívaly jen tehdy, když jsme přiváděly nějakého nováčka.

Za chvílku jsem už tedy s Gusem vešla dovnitř, vdechla vůni čisté psí srsti a leštěnky na dřevěnou podlahu. Gus skákal radostí, když jsem mu odepнула vodítko a pustila ho mezi jeho kamarády. Kim s Humphreym a Polárkou už byli na místě, a taky Tim, středoškolák, který tu dobrovolně pracoval, mi mávl na pozdrav.

„Ahoj, Taylor, jak se vede?“ zeptala se mě Caley, druhá středoškolačka, která v útulku pomáhala,

a odhrnula si kadeř zrzavých vlasů z obličeje. Vážně ráda hrála divadlo a někdy si své role cvičila na psech. Ti měli podle všeho nejraději Shakespeara.

„Dobře, díky,“ odpověděla jsem a zamířila jsem odložit si školní věci do Aliciny kanceláře, abych si mohla začít hrát se psy.

Alice vedla útulek a byla klidnou a příjemnou šéfovou. Když jsem vešla do kanceláře, všimla jsem si, že tam probíhá nějaká schůzka, ale Alice se na mě usmála a představila mi mladý pár, který seděl na pohovce před psacím stolem: „Taylor, toto jsou manželé Wongovi a měli by zájem vzít si nějakého psa z útulku.“

„Výborně!“ zaradovala jsem se. „Ale budete mít těžký výběr, protože všichni jsou báječní.“

Paní Wongová se usmála, až se jí kolem koutků očí utvořily vějířky vrásek. „Už se nemůžeme dočkat, až si je prohlédneme.“

Alice vstala a já viděla, že má na sobě tričko s logem „Všechno, co potřebuješ, je láska... a pes“. „Taylor vás vezme ven a ukáže vám je,“ navrhla. To už přikráčel Oskar, chundelatý šedý kocour, a vyskočil na Alicin stůl. Láskyplně ho pohladila po hlavě.

„Jestli chcete kocoura, který si o sobě myslí, že je pes, tak Oskar je ten pravý,“ poznamenala jsem a Wongovi se rozesmáli. Vedla jsem je hlavní prostornou místností, kde byla podlaha v tuto chvíli poházená psími hračkami. Podél jedné stěny stála řada pohodlných kotců, kde psi v noci spali nebo se tam uchýlili, když chtěli být chvílku sami. Na protější straně byly dveře do koupelny a komory s krmivem, také regály, na něž se ukládaly hračky a načaté sáčky se psím žrádlem. Vzadu byl oplocený dvůr, kde jsme si vždycky se psy hráli.

„Nejdřív se seznámte s Boxerem a Lily,“ vyzvala jsem Wongovy a dovedla je k Timovi, který si s dvojicí psů hrál s míčkem.

Lily, béžový voříšek, zrovna držela červený gumový míček, a Boxer, což byl opravdu boxer, za ní běžel. Lily radostně položila oslintaný míček Timovi k nohám a ten jej podal panu Wongovi. „Chcete si to zkusit?“ zeptal se.

Pan Wong měl na sobě elegantní oblek, ale nezaváhal ani na chvílku a energicky hodil oběma psům míček. Lily s Boxerem za ním ihned vyrazili.

Kim házela tenisák Hattie a Polárce, tak jsme s Wongovými přešli k nim. „Tohle je Hattie,“ představila jsem ji a položila štěněti ruku na záda. Byl to ovčácký pes, zprvu plachý, ale v poslední době se vyloupila ze své ulity, především díky Kim a jejím téměř čarovným schopnostem zvládnout každého psa. „A to je Polárka,“ ukázala jsem na černobílé štěně. „Je to pes z útulku a zároveň duše psího klubu, nyní už ale má nové majitele.“

„A s touhle holkou je to těžké,“ upozornila Kim, když se ke hře připojila ještě Gracie, voříšek krémové barvy. Do útulku přišla teprve před několika týdny a zatím si tu zvykala. Proto se před Wongovými chovala plaše, ale Hattie se přiblížila, opatrně očichala nataženou ruku paní Wongové a olízla ji. Paní Wongová se při pohledu na ni úplně rozplývala. Takhle na vás působí roztomilí psi!

V té chvíli se otevřely dveře a dovnitř se vřítily Tlamka a Coco, velká černohnědá fena, za nimi vcházela růžolící Saša.

„Další psi z klubu,“ vysvětlila jsem Wongovým, ale ti byli tak zabraní do mazlení se s Hattie, že ani neslyšeli.

Coco se hnala pozdravit Boxera a Lily a Tlamka zase Humphreyho. Humphrey podřimoval v koutě, ale teď vstal a přivítal se s kamarádem. Dotýkali se čenichy a já si je rychle vyfotila. Pak jsem se rozhlédla a udělala ještě pár snímků: Caley seděla na zemi a drbala Guse na břicho, Kim se mazlila s Gracie a Polárkou, Saša zapištěla, protože k ní přiběhla Lily a dala jí velkou pusy, Tim se přetahoval o lano s Boxerem. Moc ráda jsem fotila takové scénky, aby zůstaly zachované navždy. Tlamka přišel a přitiskl mi na pozdrav své teplé tělíčko k noze. Sklonila jsem foťák a taky ho zvěčnila. Fotila jsem ráda, ale také jsem se ráda mazlila se psy! Zpočátku tomu tak však nebylo. Přihlásila jsem se na brigádu do psího útulku proto, že jsem chtěla být se Sašou. Než se naše rodina přestěhovala do Roxbury Parku, strávily jsme spolu celé prázdniny a Saša byla jediná, koho jsem ve městě znala. Hned jsme si padly do oka a já byla ráda, že se s ní budu denně vídat i v novém bydlišti. Kim už takovou radost neměla, že jsem se vetřela do jejich sedmiletého přátelství, a já se zas cítila ne-svá v útulku – bála jsem se totiž velkých psů. Ale Kim si toho rychle všimla, a protože je tak skvělá

a navíc je tou psí zaříkávačkou, pomohla mi. Ne-trvalo dlouho a já se svého strachu zbavila a zároveň se z nás s Kim staly také nejlepší kamarádky.

„Kdopak je tu miláček?“ Shýbla jsem se a vzala Tlamku do náruče, schovala jsem si jeho hlavičku pod bradu. Olízl mi tvář. „No ano, ty,“ lichotila jsem mu se smíchem. „Tvůj pes je nejlepší,“ obrátila jsem se k přicházející Saše, nesla v ruce zelené frisbee.

„Já vím,“ odpověděla rozzářeně s pohledem na pejska, který se začal blaženě vrtět, když uslyšel hlas své paničky. „Mám kliku.“

Postavila jsem Tlamku zase na zem, aby si mohl hrát. „On taky,“ připomněla jsem jí a Saša hodila frisbee přes místnost. Tlamka, Lily a Boxer se za ním rozběhli.

„Nechcete je vzít ven?“ zeptal se Tim. Přišel k nám a černé vlasy měl po souboji o lano úplně rozčuchané.

„Dobrý nápad,“ souhlasila jsem a Saša přikývla. Všichni tři a Kim jsme zamířili na dvůr, Lily, Boxer, Polárka, Tlamka, Coco a Gus za námi.

„Já zůstanu tady,“ rozhodla se Caley a vrátila se k Wongovým, kteří si hráli s míčkem s Hattie.

Humphrey zase podřimoval v koutku, ale Gracie se přidala k Hattie a běhaly spolu za gumovou kostí, kterou jim pan Wong házel.

Psi seběhli po schůdkách zadní verandy na travnatý dvůr. Trávu tu už místy střídaly vyhrabané fleky po psích hrách. Tim spěchal za nimi a začal Lily energicky prohánět za míčkem. Boxer poskakoval kolem Saši, dokud mu nehodila zelené frisbee. Vyrazil za ním, Tlamka a Coco mu byli v patách.

Kim se na mě podívala: „Zahrajeme si s Polárkou a Gusem psí honičku?“ Byla to hra, kterou jsme si vymyslely. Spočívala v tom, že jedna z nás hodila psům míček a pak jsme se daly do běhu. Psi chytili míček a pak nás s ním honili, a koho chytili jako prvního, ten zase házel.

„Házím,“ řekla jsem, vyndala z bedny hraček na verandě tenisák a hodila jej přes dvůr. Míček se odrazil od kmene velikého dubu a Polárka s Gusem se rozběhli za ním. My dvě jsme vyrazily opačným směrem. Polárka dostihla míček první, popadla ho do tlamy a běžela ke mně. Já se hnala za Kim, která se smíchem utíkala k zadnímu plotu. Brzy jsme byli všichni čtyři udýchaní, ale skvěle jsme si to užívali.

Připadalo nám, že uběhlo sotva pět minut, když na nás ode dveří zamávala Caley a volala: „Pojďte dovnitř, majitelé už přicházejí.“

Vyběhli jsme po schůdkách. Růžové tričko jsem teď měla úplně propocené, ale cítila jsem se uvolněná a plná energie, což byl báječný pocit po celodenním sezení ve škole.

„Měli bychom založit kurzy cvičení se psy,“ napadlo Sašu, která se ke mně připojila na schůdkách. „Lidi by se dostali do dobré kondice a psi by si zařídili.“

„Vypadá to jako nový plán,“ přitakala Kim. Byla veselá a spokojená jako vždy, když se mohla točit kolem psích svěřenců.

Gus se protlačil přede mě a běžel přivítat svou majitelku, paní Washingtonovou. Měla na sobě hodně úzkou sukni a přiléhavý kabátek, přesto se jí podařilo předklonit se a obejmout ho. „Taky se mi po tobě stýskalo,“ ujišťovala ho během bouřlivého psího polibku na tvář.

Sáhla jsem po foťáku a udělala snímek, pak jsem se otočila a vyfotila pana Cronina, který se skláněl a vítal se s čerstvě probuzeným Humphreym a Po-

lárkou. Radostně se na své psy smál, ti k němu vzhlíželi a oči jim překypovaly láskou. Byla to parádní fotka.

Psí klub se brzy vyprázdnil, zůstal jen Tlamka. Ještě jsme poobjímaly psy z útulku, zamávaly Alici, Timovi a Caley, Saša vzala Tlamku do náruče a zamířily jsme domů.

„To ho celou cestu poneseš?“ zeptala se Kim a v očích se jí šibalsky zablýsklo.

„Možná,“ přikývla Saša a vtiskla mu mlaskavý políbek na chundelatou hlavičku.

Když jsme vykročily, začal foukat svěží vítr. Kim a Saša bydlely o ulici od sebe, já o pár bloků dál.

Saša kontrolovala mobil.

„Nějaké zprávy od potenciálních klientů?“ zeptala se Kim. Alice Saše přeposílala všechny hlasové zprávy týkající se psího klubu.

Saša zavrtěla hlavou. „Ne, a ani žádné e-maily,“ odpověděla posmutněle.

Kim si namotávala na prst pramen vlasů, což vždy napovídalo, že má starosti. „Myslím, že potřebujeme pár nových zákazníků,“ soudila. „Když teď odešla Sierra, nemáme moc pravidelných členů klubu.“

„Máme skvělou pověst,“ ubezpečovala nás všechny Saša. „Naši klienti nás mají rádi a vím, že o nás říkají svým známým. Určitě se nám brzy přihlásí noví.“

Přikývla jsem. „Vzpomeň si, jak paní Washingtonová říkala, že nás doporučovala svým sousedům,“ obrátila jsem se na Kim, která měla sklon stresovat se vším ještě dřív, než se z toho stal opravdový problém. „Vsadím se, že nám dá vědět ještě tento týden, a možná se ozvou i další lidi.“

Kim vzdychla a pak se usmála. „Určitě máte pravdu, holky,“ připustila. „Tak ahoj zítra,“ rozloučila jsem se.

Kamarádky mi zamávaly a všechny jsme zamířily domů.

2. kapitola

Vešla jsem do dveří a hned mě udeřila do nosu líbezná a světoznámá (nebo aspoň v naší rodině proslulá) vůně Jasmínina smaženého kuřete na jižanský způsob.

„Večeře už je skoro hotová,“ oznámila mi, když jsem v předsíni shodila batoh a zamířila do kuchyně. Byla to veselá místnost se žlutými stěnami, velkými okny a jídelním pultem, kde jsme ráno snídali a někdy o víkendech i obědvali. Ale náš táta trval na tom, abychom večeřeli v jídelně; považoval to za projev naší civilizovanosti.

„Tak já prostřu,“ odpověděla jsem, protože jsem si vzpomněla, že dnes je řada na mně. Otevřela jsem zásuvku dřevěného kuchyňského ostrůvku, v které jsme měli příbory.

„Fajn,“ přikývla a dokončovala salát, který připravila, zálivkou. „Táta by měl každou chvíli přijít.“

Náš táta pracoval až do večera v právnické firmě Sašiny maminky, takže jsme se sestrami měly ve všední dny na starosti přípravu večeře a úklid. O víkendu nás vystřídal a připravoval na grilu žebírka nebo vepřové plátky, tak jako jsme to dělávali už v našem bývalém domově.

Do kuchyně vešla naše sestra Taša. „Jak ses měla?“ zeptala se. Byly s Jasmínou dvojčata, ale nebylo těžké je rozpoznat, hlavně poté, co si Taša před pár měsíci nechala ostříhat vlasy a nosila teď krátké afro. Taša se chtěla stát sociální pracovnící, takže pořád mluvila o pocitech a o „společenské dynamice“. Jasmína, která nosila copánky jako já, chtěla být lékařkou, takže pořád ležela v učebnicích biologie, a když byla na řadě s přípravou večeře, stavěla se k věci s pečlivostí chirurga. To znamenalo, že všechno, co vytvořila, byla prostě dokonalá lahůdka.

Už jsem se chtěla pustit do vyprávění, když se ozvalo nevrle hlasité křiknutí a všechny tři jsme se polekaně otočily.

Do kuchyně přiletěla zamračená Anna, naše sestra, která dokázala být vrcholně protivná. Ano, byla také matematický génius a právě ona organizovala chod domácnosti, starala se o rozvrh vaření a o prádlo. Ale zdálo se, že její hlavní náplní práce bylo dávat mi co proto. A samozřejmě že se mračila právě na mě.

„Kdo to udělal?“ vyštěkla a ukázala jakousi hrst papírových odstřížků.

„Nevím,“ pokrčila jsem rameny a věnovala se dál chytání příborů.

„Někdo rozstříhal přílohu, aniž jsem si ji vůbec stihla přečíst,“ soptila. „A já vím naprosto přesně kdo.“

Věděla jsem, že je řeč o nedělní příloze místních novin *Roxbury Park Aktuálně*, která se jmenovala *Váš Roxbury Park*. Všichni ve městě ji moc rádi četli, protože obsahovala zajímavé články o místních lidech a firmách a vůbec o životě v tomhle příjemném městě.

A já byla *opravdu* ta, kdo přílohu rozstříhal.

„Potřebovala jsem nějaké obrázky do školy, dělali jsme na výtvarce koláž,“ přiznala jsem se a bleskově jsem kolem ní proklouzla s hrstí vidliček.

„Nemůžeš přece rozstříhat noviny dřív, než má každý z rodiny možnost si je přečíst,“ zpražila mě a hnala se za mnou do jídelny, kde jsem začala prostírat velký stůl z ořechového dřeva, který naši dostali svatebním darem. Rozložila jsem na něj modře proužkované prostírání a ubrousky se stejným vzorem, které nám ušila babička.

„Je úterý,“ připomněla jsem jí klidně. Anna nenašela, když jsem s ní mluvila jako se čtyřletou holčičkou. Měla totiž pocit, že už je dospělá.

„Díky, já vím, který je den,“ odpověděla kousavě. „Co tím chceš říct?“

„Chci tím říct, že ty noviny přišly v neděli, takže jsi měla na přečtení několik dní,“ upřesnila jsem a zamířila do kuchyně pro pití. Ve skutečnosti jsem ty noviny rozstříhala už v neděli večer, ale protože Anna odhalila katastrofu až teď, nebyl důvod, abych se jí s tím svěřovala.

„Musela jsem se učit na důležitou písemku

z matiky,“ vyjela na mě. „Neměla jsem na čtení až do dneška čas.“

Trhla jsem rameny, rozestavovala sklenice a nalévala do nich vodu.

„Ty jsi takový spratek!“ vmetla mi do tváře, protože moc dobře věděla, jak to slovo nesnáším.

„Já za to nemůžu, že jsi čekala se čtením nedělních novin až do úterka,“ procedila jsem skrz zuby. „A neříkej mi tak.“

„Než poškodíš rodinný majetek, musíš se zeptat všech ostatních,“ poučila mě s hlubokým smyslem pro spravedlnost.

„Noviny nejsou žádný rodinný majetek!“ rozkřikla jsem se na ni, protože můj klid vystřídal vztek a páčil mě v břicho. Takhle jsem se vždycky cítila, sotva jsem s Annou mluvila víc než pět minut. „Vždyť je to jen papír, navíc je dostáváme denně! A ty děláš, jako bych rozstříhala záclony v obýváku.“

„Pojďme se pokusit vyřešit ten problém společně,“ ozvala se Taša, která nás vždycky ráda usmiřovala.

„Nemusíš z nás dělat pokusné králíky pro svůj domácí úkol z psychologie,“ zahučela na ni Anna a obrátila oči v sloup.